

2.3 / สัมพันธ์ก่อนแต่ง

การมีสัมพันธ์รักกันนั้น

ควรเกิดขึ้น...

ต่อเมื่อถึงเวลาอันสมควร

คือเป็นสามีภรรยาไปแล้ว

และต้องการมีบุตร...

เพื่อที่จะสืบสกุล

การมีสัมพันธ์รักกันนั้น

ควรเกิดขึ้น...ต่อเมื่อถึงเวลาอันสมควร

คือเป็นสามีภรรยาไปแล้ว

และต้องการมีบุตร...เพื่อที่จะสืบสกุล

หรือเพื่อให้บุตรที่มาเกิดนี้

ได้ศึกษาเรียนรู้...เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิต

และปฏิบัติตามหลักธรรม

จนกระทั่งได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต

อีกประการหนึ่ง...การมีความสัมพันธ์รักก่อนแต่งงานนั้น

แสดงว่า...จิตใจในช่วงนั้นอ่อนแอ...เสียคุณภาพ

จนต้องไปชิงสุกก่อนห่าม

เหมือนผลไม้ เมื่อยังไม่ถึงเวลาสุกก่อน แล้วเราไปชิมมันก่อน

สุกก่อนห้าม...ก็จะทำให้ไปขัดกับหลักของศีลธรรม

และความเป็นผู้มีอารยธรรมอันสูงส่งของมนุษย์

ทำให้สูญเสียความเป็นสัตว์ประเสริฐ

ความเป็นผู้มีสติปัญญา

ที่จะสามารถพัฒนาตนเองไปสู่การตรัสรู้ธรรมได้

ปัญหาที่ตามมาก็คือ

เริ่มตั้งแต่เบื้องต้น...ที่คิดจะไปมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่นั้น

ความกำหนัดยินดีในกาม

ครอบงำจิตใจจนควบคุมตนเองไม่ได้

คุณภาพของจิตตรงนี้...สูญเสียไป

ปัญหาอื่นๆ ก็มักจะตามมา

เช่น การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันสมควร...การทำแท้ง

การเสียชื่อเสียง...ความเสี่ยงต่อโรคภัย

และความใคร่ในการมีสัมพันธ์ต่อไป

เพราะฉะนั้น...เราจึงไม่ควรชิงสุกก่อนห่าม

ควรรอจนกว่าจะมีความพร้อม...ในหน้าที่การงาน

บรรลุนิติภาวะตามกฎหมาย

และธรรมภาวะตามหลักศีลธรรม

คือทราบว่า...อะไรผิดหรือถูก...ดีหรือชั่ว

มีความพร้อม...ในการทำหน้าที่พ่อแม่

และรับผิดชอบในตัวบุตรที่อาจเกิดมา

คู่รักบางคู่

อยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยา...แม้ไม่มีความพร้อม

เพราะคิดเพียงว่า...เป็นความสุข หรือความบันเทิง

ที่จริงแล้ว...ไม่ใช่ความสุข

แต่เป็นหน้าที่...เป็นขั้นตอนอันศักดิ์สิทธิ์

ที่จะเปิดโอกาสให้มนุษย์ได้เกิดขึ้นในโลก

เมื่อเราอยู่ร่วมกัน...จึงจำเป็นต้องมีความรับผิดชอบ

เหมือนเราทำสัญญากันเอาไว้ ลงนามทำสัญญาค้าขายร่วมกัน

เราจะเอาแต่เพียงกำไรโดยส่วนเดียว...ไม่ได้

เพราะบางครั้ง...เราก็ขาดทุน

ดังนั้น บางคู่ที่อ้างว่า...ยังอยู่ในวัยเรียน

หรือเด็กที่จะเกิดมานั้นพิการ ไม่สมควรที่จะให้ลืมตาดูโลก

ถือว่า...ไม่รับผิดชอบ

เพราะเมื่อเราเป็นพ่อเป็นแม่แล้ว

เราต้องให้การเลี้ยงดู

ไม่ว่าลูกจะออกมาพิการ หรืออย่างไรก็ตาม

เพราะเรามีพันธสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งกันและกันแล้ว

ไม่สามารถปฏิเสธได้

ถ้าหากเราไม่รับก็จะขัดกับกฎแห่งการกระทำ...คือกฎแห่งกรรม

ภายใต้กฎนี้...ทุกชีวิตควรมีสิทธิ์ตายเอง...เมื่อถึงเวลา

พอกับแม่ของเด็กจึงต้องซึ้งใจให้ดี

เราจะดูสั้นหรือดูยาว...รักยาวให้มัน...รักสั้นให้ต่อ

ถ้าแก้ปัญหาเฉพาะหน้า...แล้วทำลายชีวิตของเด็กไป

โดยคิดว่า เราโชคดี

ที่ไม่ต้องเลี้ยงดูคนพิการ

หรือมีภาระ เป็นระยะเวลาเพียงไม่กี่ปี

แต่ทว่าผลกรรมที่จะได้รับนั้น...อีกยาวนาน

ข้ามภพ ข้ามชาติกันทีเดียว

ดูแล้วไม่น่าจะเรียกว่า...แก้ปัญหา

กลับกลายเป็น...สร้างปัญหาใหม่

คือตายแล้วก็ต้องไปชดใช้กรรมในอบายภูมิ

หลังจากนั้น...เมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์

ก็ต้องมาอยู่ในครรภ์ของแม่ที่แก้ปัญหาเฉพาะหน้า

ถูกทำลายชีวิตเอาบ้างมากมายหลายครั้ง

เพราะฉะนั้น...เราควรคอยหลังลงคลอง

คือคลองธรรม...คลองแห่งความถูกต้องดีงาม

ไม่ควรชิงสุกก่อนห่าม ไม่ใช่ของอร่อย

แต่เจียดด้วยความหวาดระแวง วิตกกังวล

แต่ถ้าหากเรามีความพร้อม

จบการศึกษาแล้ว มีงานทำเป็นหลักเป็นฐาน

ถูกอัยยาศัยใจคอกันดี เหมาะที่จะเป็นคู่ชีวิตกันแล้ว

จึงค่อยตกลงปลงใจแต่งงาน และมีสัมพันธ์รักกัน